

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONANȚA
Pentru 1 an 300 Lei

ANDREI

din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Aradului,
Ienopolei și Hălmaგიului.

*Iubitului cler și popor din această de Dumnezeu păzită eparhie, har și milă dela
Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos.*

Nu vre-un trimis, nici înger, ci Însuși Domnul
ne-a mântuit pre noi, pentru că ne-a iubit și i-s'a făcut
milă de noi. El Însuși ne-a răscumpărat și ne-a primit
pre noi. (După: Isaia 63 v. 9).

Iubiții mei tii sufletești,

Steaua Mântuitorului s'a arătat iarăș pe cer, vestindu-ne bucuria Nașterii
Domnului. Ea ne cheamă să mergem cu gândul la Vifleem, unde Mântuitorul, în
chipul unui prunc nevinovat, a coborât pe pământ pentru răscumpărarea noastră.

De astădată Mântuitorul cel născut află lumea chiar mai turburată decât
la cea dintâi a Lui venire în lume. Azi globul pământesc întreg este încins în luptă
pe viață și pe moarte. În mijlocul acestei învălmășeli coboară iarăș pe pământ
Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, ca un copil nevinovat, născut într'o iesle de do-
bitoace și înfășat în scutece. Mântuitorul lumii vine, înconjurat de sărăcie și sme-
renie, ca să aducă pacea pe pământ. Intreaga Lui viață nu va fi altceva decât un
șir de umilințe, ocări și batjocuri, ce se sfârșește prin răstignirea pe cruce.

Oare, nu se întâmplă și azi ca odinioară, când în Vifleem nimeni nu i-a
dat sălaș? Oare, azi, lumea îl așteaptă ca pe un Mântuitor? Oare, azi, câți mai
cred că acest copil nevinovat va fi în stare să aducă pacea în suflete? Și totuși
„nu este subț cer nici un alt nume, dat nouă oamenilor, întru care să ne mântuim” (F. Ap.
4 v. 12).

Noi nu vom grăi astăzi despre puterea Lui cea făcătoare de minuni, prin
care a potolit vântul și marea, a scos demoni, a vindecat toată boala, numai cu cu-
vântul său, nici despre învierile de morți ce le-a săvârșit, ci ne vom mărgini a arăta
câtă putere are asupra sufletului nostru chiar și numai numele lui, atunci când îl
rostim cu credință sau măcar și numai când ne gândim la El.

„Iisus Hristos — eri și azi și în veci — este acelaș” (Evr. 13 v. 8). *Numele
Lui este pentru sufletele credincioase: lumină, hrană și leac de vindecare.*

Negura întunerecului din suflete n'a putut-o alunga nici o înțelepciune
omenească, decât numai propovăduirea numelui lui Iisus Hristos, și acesta Răstignit.
(1. Cor. 2 v. 2). Numele lui Iisus Hristos face și astăzi să răsără în suflete *lumina
credinței*, precum zice sf. Apostol Pavel: „*Altă dată erați întunerec, iar acum sunteți
lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminei*” (Efes 5 v. 8), și iarăș: „*Noaptea a tre-*

cut, ziua s'a apropiat. Să lepădăm dar lucrurile întunerecului și să ne îmbrăcăm cu armele luminei". (Rom. 13 v. 12). Se adevăresc deci cuvintele Mântuitorului, care a zis despre sine: „Eu sunt lumina lumii; cel ce vine după mine nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții". (In. 8 v. 12).

Numele lui Iisus Hristos este apoi hrană duhovnicească, ce nutrește sufletul, întărește în noi virtutea și dă aripi nizuințelor spre bine, atunci când petrecem cu gândul lângă El. Uscată este orice hrană sufletească, dacă nu este udată cu roua numelui Său. Numele lui Iisus este: miere în gură, cântec dulce în urechi, și căldură plăcută în inimă.

Dar numele Mântuitorului mai este și *leac de vindecare*. De este cineva trist și cheamă pe Iisus în inimă, iar din inimă pe buze, norul întristării se risipește și cerul sufletului se înseninează. De a căzut cineva în păcat și geme în lanțurile lui, îndată ce cheamă numele lui Iisus, care însuș este „viața" (In. 14 v. 6), va gusta o nouă viață. Numele lui Iisus vindecă: învârtoșarea, supărarea, amărăciunea, oboseala și scârba inimei. La chemarea numelui Lui chiar și izvorul lacrimilor se îndulcește. Când cineva este în primejdie și chiamă numele lui Iisus, acest nume puternic îi însuflă tărie și alungă frica; când cineva e chinuit de îndoială, acest nume strălucitor îi luminează calea; când cineva e zdrobit de necazuri, prin chemarea acestui nume puternic își redobândește tăria. Toate boalele și slăbiciunile sufletului le-a vindecat acest nume. Deaceea zice Scriptura: „*Cheamă-mă pre mine în ziua necazului tău, și te voi scoate, și mă vei preamări*" (Ps. 49 v. 16). Nimic nu împlânzește mânia, nu smerește mândria, nu vindecă pisma, nu stinge văpaia patimilor, și nu ne ferește de cele necinstite, ca gândul la Iisus Hristos. Când rostim numele Lui, ne gândim la El, omul blând și smerit cu inima, bun, treaz, curat, milostiv, și împodobit cu toată sfințenia, dar totodată ne gândim la El, ca la Atotputernicul Dumnezeu, care ne poate vindeca cu pilda vieții și ne poate întări cu puterea Lui. Luăm atunci pildă dela El, Omul, și primim ajutor dela El, Atotputernicul Dumnezeu. În felul acesta numele lui Iisus Hristos este o comoară, cu putere de mântuire. Deaceea numele Lui să-l avem totdeauna în inimă și pe buze, pentruca tot cugetul și fapta să ne fie îndreptate spre Iisus Hristos, împlinind ceea ce spune Scriptura: „*Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău*". (Cânt. cânt. 8 v. 6).

Iubiții mei fii sufletești,

În mijlocul furtunii ce s'a deslănțuit în lume, țara noastră trece și ea de câțiva ani prin suferințe, pe care Dumnezeu ni le trimite spre a ne încerca credința. Cele ce se petrec acum în lume trebuie judecate cu ochii credinței. S'au ciocnit în zilele noastre două tabere de oameni: una a celor ce au uitat pe Dumnezeu, și s'au dedat cu totul la stăpânirea bunurilor pământești, și cealaltă a celor nedreptățiți și desmoșteniți. Nimic nu se petrece fără știrea lui Dumnezeu, deci nici războaiele din zilele noastre. Dacă orizontul s'a întunecat, și omul nu mai poate cunoaște ce se va petrece mâine, noi știm că deasupra lumii veghează Dumnezeu, fiindcă „*Domnul peste toți privește*" (Iov. 34 v. 23), și că El conduce neamul omenesc pe căi necuprinse de mintea noastră. Nu ne putem îndoi însă nici pe o clipă că El le va așeza toate după dreptatea Lui, și că „*se vor sfârâma cei fărădelege și păcătoșii împreună, și cei ce au părăsit pe Domnul se vor sfârși*" (Is. 1 v. 28).

Mănată de această încredere în dreptatea lui Dumnezeu, țara noastră a intrat și ea anul acesta în Războiul cel sfânt. Adâncă noastră credință în Dumnezeu și iubirea cea mare pentru Domnul Iisus Hristos și Sfânta Cruce, au încununat cu

glorie pe ostașii noștri pe câmpul de luptă. Mâna lui Dumnezeu ne-a ajutat să desrobim pe toți frații dela Răsărit, din cea mai păgână robie care îi amenința cu pierderea sufletului. Noi putem spune deci cu adevărat că am simțit pe Dumnezeu coborându-se între noi. Este datoria noastră să ne facem vrednici a păstra acest ajutor dumnezeesc și pe mai departe în mijlocul nostru.

La cârma țării noastre vedem azi atâtea pilde creștinești, vrednice de urmat. Cinstea și dreptatea le vedem astăzi nu numai luate pe buze, ci și înfăptuite prin legi și măsuri înțelepte. Frica de Dumnezeu călăuzește hotărârile mai marilor, iar milostenia, întruchipată în „Ajutorul de iarnă” ne dovedește că sus bate o inimă creștinească, dornică de a ajuta pe cei mici și suferinzi. Pilda cea bună de sus trebuie s'o urmărim fiecare, până ce vom preface toate moravurile după învățătura Evangheliei. Pentru țara cea nouă avem nevoie de un suflet nou, cu totul creștinesc. Cine nu vede că dincolo de lupta pentru bunurile pământești, în zilele noastre se dă o luptă și în suflete, aceea: de a avea pe Dumnezeu, ori de a rămâne numai cu lumea? Este lupta dintre credință și necredință.

Mântuitorul vine iarăși, tocmai la timp, pentru a ne vesti din nou, vecinicul adevăr: „Ce va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Mt. 16 v. 26). Faptul că Fiul lui Dumnezeu s'a născut într'un grajd, ne arată starea cea decăzută, la care ne-a dus păcatul; faptul că a fost înfășat în scutece sărăcicioase, ne arată cât de săraci venim în lume, din care nu ducem nimic cu noi, decât giulgiul de înmormântare, ce este tot un fel de scutece; faptul că în loc de tron împărătesc El a avut parte de scuișori, bătaie, și cunună de spini, ne îndeamnă ca și noi să nu căutăm cele pieritoare, ci să ne luptăm neîncetat pentru dobândirea celor vecinice. Fiul lui Dumnezeu s'a pogorât la noi, ca să se înfrățească cu noi și prin aceasta să ne facă și pe noi fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai cerului (In. 1 v. 12; Rom. 8 v. 17).

Vifleemul, cea mai smerită dintre cetățile Iudeei s'a învrednicit a sălășlui pe Mântuitorul lumii. Vifleem (*Bethlehem*) înseamnă *casa pâinei*. Fiecare dintre noi se poate învrednici de cinstea de a fi un Vifleem sufletesc, dacă primește pe Iisus Hristos „*pâinea cea vie, care s'a pogorât din cer*” (In. 6 v. 51), și-L sălășluește cu credință în inimă, făcându-L luminătorul și povățuitorul vieții noastre.

Cu acest gând și cu astfel de hotărîre să întâmpinăm pe Celce vine să aducă în lume: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*”. (Lc. 2 v. 14).

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!

Dat în Reședința Noastră din Arad, la praznicul Nașterii Domnului din anul 1941.

Al vostru iubitor părinte sufletesc:

† ANDREI

Episcop.

Stropi din cascada vieții...

„Ca să știi ce este adevărul, e nevoie să mori”.
S'a înșelat filosoful Seneca. Pentru acest lucru e nevoie să învie. Adevărul e în înviere, nu în moarte.

Adevărul stă în viața de după moarte, nu în moartea de după viață.

Dragostea este un regal al inimii, în care conștiința nu apune niciodată.

Religia, fără transcendență, e fără Dumnezeu; fără mistică, e fără oameni.

Istoria: intrarea vieții în lume; religia: reșterea vieții din neant.

Gh. Moțiu

Sărbătoarea împăcării

E ziua de Crăciun. Sărbătoare sfântă în istoria creștinismului. Se deschid astăzi muritorului pământean cerurile închise până aci din neascultarea și încăpățănarea sa. Ingerii cerului, acompaniați de păstorii pământului, preaslăvesc evenimentul în toată măreția lui. Și era și firesc să fie așa.

O densă și nestrăbătută nebuloasă plutea deasupra vremurilor premergătoare sfintei nașteri a Domnului. Orbecăirea și desorientarea erau pârghiile pe care-și rezema lumea veche suferințele. Trebuia să se producă ceva în destinul ei. Ea căuta rostul vieții și nu-l găsea nicăeri și 'n nimic. Ar fi dorit ea ceva, dar era neputincioasă.

Era „plinirea vremii“. Situația nu mai putea dura. Se aștepta sosirea unui Mântuitor. Antichitatea ne este martoră printr'o mulțime de mituri și legende în legătură cu aceasta stare. La fel scriitorii latini, Virgiliu, Cicero, Tacitus. Sibilele prevăd venirea pe pământ a unui mare Eliberator. Prometeu e pedepsit de Zeus. E legat de o stâncă, unde un vultur îi mănca inima care creștea neîncetat la loc. Hermes îl mângăie că va fi scăpat de chin, când din Olimp se va coborî un zeu și va lua asupra-i pedeapsa.

Făgăduința făcută de Dumnezeu Protopărinților e căutată acum cu ardoare. Prezența magilor la mărețul eveniment nu pretinde altă justificare. *Glasul ingerilor și al păstorilor peste cetatea Vifleemului este împăcarea cerului cu a pământului. Este reluarea legăturilor depline dintre Creator și creatură, dintre Dumnezeu și om. Cerul se coboară pe pământ și omul în mod conștient tinde spre cer. Steaua minunată a magilor este simbolul călăuzitor al popoarelor către mântuire, către blândul Iisus, născut în ieslea sărăcăcioasă din marginea Vifleemului.*

Explicația acestei stări e foarte ușoară. Religiiile păgâne erau simple ceremonii, fără substrat moral și spiritual. Erau practice ale magiei și vrăjitoriei. Filosofia păgână „încercând să înlocuiască credințele religioase cu raționamentul minții, a rătăcit și mai rău lumea“. Sinuciderea era la ordinea zilei. Oamenilor li-se părea viața fără scop și senz. Sistemele de morală anterioare sfintei nașteri a Domnului destrămau societatea și membrii ei. Lipsită de orice ideal, pătrunsă de concepții în afara firii omului, aceasta morală, în loc să edifice, ruina. Epicur subjugă omenirea pântecului. („Edite, bibite, post mortem nulla voluptas“). Cincii

disprețuiau sufletul, iar stoicii întreceau și Canossa cu cei supuși greșelilor.

Nimic nu este mai științific probat decât neputința omenirii de a-se elibera de barbaria pasiunilor. Numai cu ajutorul creștinismului, omul a putut ajunge acolo unde-i pretindea structura lui fizică și psihică să fie. Creștinismul este religia dragostei prin faptă. Nu vorbele au centrul de greutate în creștinism, ci faptele bune. Creștinismul a triumfat totdeauna pe terenul faptelor de caritate. Opera de ajutorare a suferinței sociale este în creștinism ceea ce este concluzia într'un silogism logic, ori verbul într'o propozițiune compusă.

Iisus Hristos a creat prin intruparea Lui ordinea dragostei, care n'a existat înainte de El. Și pe aceasta ordine a dragostei a luat naștere civilizația. Creștinismul repudiază pasiunile disolvante, ca egoismul, ura și individualismul exagerat. Spiritul de abnegație, de sacrificiu și de jertfă, împreună, sunt pârghiile principale pe care se reazimă creștinismul.

Sărbătoarea de azi este a împăcării generale, prin dragoste. Niciodată nu se pot pune mai bine în practică percepțiile învățaturii evanghelice decât în ziua sfintei nașteri a Domnului. Și mai ales în anul acesta, când suferința s'a întins ca o pecingine în societatea omenescă. Raportul dintre bogat și sărac, dintre suferință și îndestulare să dispară, ca să ne putem numi cu toții creaturi ale lui Dumnezeu. Fiindcă omenirea numai atunci va putea fi mântuită, când va accepta dependența sa față de Hristos, după cum pământul acceptă pe a lui de-a soarelui.

Preot Ion I. Petrilă

La peștera Vifleemului

Politica de expansiune a poporului roman era foarte prudentă. Respecta popoarele învinse: legile, obiceiurile și credința lor, dacă nu ajungeau în atingere cu ordinea și siguranța imperiului... Luați-L pe El voi și după *legea voastră* judecați-L pe El... *Ci este vouă obiceiul* ca să vă slobozesc pe unul la paști... (Ioan 18, 31, 39) a zis Pilat acuzatorilor lui Iisus.

Numai legile de ordin administrativ, financiar, și militar erau unitare și aveau putere pe întinsul întregului imperiu.

O dispozițiune de ordin general a fost și porunca dată de împăratul Tiberiu-August cu pri-

vire la recensământul de pe vremea Mântuitorului. „Și a fost în zilele acelea, ieșit-a poruncă dela Cesarul August, să se scrie toată lumea. Și mergeau toți să se scrie fiecare în cetatea sa” (Luca 2 v. 1, 3).

Toată populația imperiului era în plină frământare și se grăbea să execute porunca, pentru că porunca era poruncă; romanii nu glumeau. Această poruncă afla și pe Bătrânul Iosif și Fecioara Mara din orașul Nazaretul Galileii într-o situație foarte grea și neplăcută. În a noua lună de graviditate prin puterea Duhului Sfânt, trebuia să întreprindă o călătorie așa lungă și obositoare, pe de altă parte bătrânul Iosif întâmpina aceleași greutăți din cauza vârstei sale înaintate. În grabă mare și-au luat merindea necesară de drum și au pornit pe cursul Iordanului în jos, spre cetatea de origine, departe în țara Iudeii. Greutățile drumului le recompensă frumusețea peisagiilor naturale ale Palestinei, de altădată. După mai multe zile de drum, când scările asfințise în undele mării mediterane, cei doi călători ajung cu mare greutate în orașul strămoșilor lor.

Orașelul Vifleem era locuit pe vremea Mântuitorului de o burghezie înstărită și nepăsătoare de suferința celor sărmani, trăind asemenea bogatului nemilosiv — caracteristica evreilor. După neajunsurile drumului, porțile Vifleemenilor le sunt pretutindeni zăvorâte. Nimeni nu se află să-i adăpostească. Era cea dintâi colindă, erau cei dintâi colindători, însă fără rezultat. Răsuna în pustiu „Slobozi-ne gazdă 'n casă”...

Singura nădejde și refugiu pentru a adăposti o femeie cuprinsă de durerile nașterii și pe un om bătrân gârbovit de sarcina anilor, mai era peștera dela marginea orașului, ce o zăriseră când au intrat în cetate. Pregătise Dumnezeu creatorul adăpost dela facere, pentru Fiul său, peștera, pentru că locuința omenească nu l-a putut încăpea. În peșteră se petrece și se înregistrează marea taină a creștinătății, *intruparea*. În acel moment cerul se deschide iar din înălțimile nemărginite ale cerului, nenumărată oaste îngerească cântă: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire.” Orașul materialist și neospitalier își pierde importanța iar privirea creștinătății se îndreaptă spre peștera idealului sfânt, de unde răsărea lumina și mântuirea unei lumi întregi. Când deasupra peșterii glasurile îngerești se întreceau în slavă și mărire, Vifleemnenii erau streini cu totul de ce se petrecea în nemijlocita lor apropiere. Ochii lor nu vedeau și urechile lor nu auzeau frumusețea și măreția aceluși eveniment dela peșteră, din cauză scăderilor spirituale.

După cum atunci același lucru se petrece și astăzi. Atâta creștini cu inima împietrită stau nepăsători, ca oarecând Vifleemnenii; glasurile îngerești deasupra peșterii nu mai au răsunetul dorit în suflete, din cauza grijilor lumesti. În locul păcii milioane de oameni s'au încăerat în cel mai sângeros măcel fără precedent în istorie.

Din această cauză, tot mai încet și în surdina se aud duhovnicește, dulcile graiuri: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”.

Revarsă Doamne din sfântul tău lăcaș duhul păcii și al bunăvoiri pe pământ și între oameni, ca să te mărească în veci.

Pr. Dr. R. Popa
Bonjești

Magii din Orient

În istoria sfântă a nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, magii ocupă un loc deosebit. Ei au fost aceia cari s'au sesizat de fenomenul ceresc neobișnuit, Steaua cea luminoasă, prevestitoare a unei nașteri imperiale, care depășea lumea naturală.

Magii din Orient au fost casta sacerdotală cea mai respectabilă a timpului; ei scrutau științele și preziceau evenimentele epocale ale viitorului. Ei mai îndeplineau și anumite acte ale cultului divin. Prin erudiția lor făceau mari servicii împăraților, prinților și altor personalități de seamă.

Magii din Orient au venit în cetatea lui David să se închine împăratului Celui Nou Născut. Călăuza lor a fost steaua pe care o văzuseră în Răsărit... Magii erau cunoscători de stele. Multe frumuseți și taine cerești au putut ei descifra în viața lor, dar steaua care era călăuza lor, le destăinuia „taina tainelor”, misterul sublim al Nașterii Logosului, taina din veci mărturisită a Tatălui față de Fiul Său, și anunțată de Proorocii Vechiului Testament.

Înțelegerea supremă a lumii noi, „vestea cea bună” lătită de păstori și cântecele îngerești, erau tot atâtea fapte premergătoare magilor. Intrând ei în casa unde Iisus s'a născut, au fost cuprinși de fiorii vieții sublime și neprihănite, căci lumina din jurul Noului Născut era lumina cunoștinței din veci...

Ei au căzut la pământ și s'au închinat lui Iisus, recunoscând în El pe împăratul împăraților și Stăpânul lumii celei noi. Fiul Sf. Fecioare Maria a fost Fiul lui Dumnezeu. Și această credință a magilor de a fi recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu în momentul închinării lor, o mărturisesc și Sfinții Părinți.

Magii cei înțelegători, cei atoateștiutori n'au putut fi influențați de mediul sărac în care se afla Iisus. — Ei au oferit daruri Copilului-Divin, după vechiul obicei al Orientului, daruri simbolice, pline de tâlc: *aur, smirnă și tămâie*.

Magii n'au stat mult timp în Vifleem, dar în cele câteva ore pe cari le-au petrecut în jurul Fiului lui Dumnezeu, au putut înțelege planul divin al Providenței, că aci s'a născut Messia. *Dela această iesle sfântă omenirea avea să învețe să fie mai bună, mai săracă, mai umilită și iubitoare.*

Magii din Orient și-au îmbogățit cunoștințele, și-au lărgit orizonturile vieții și noi speranțe au incolțit în sufletele lor, căci bunătatea dumnezeiască le-a împărtășit și lor planul divin, pe care l-au văzut aveau la Vifleem.

Drumul lor greu și plin de peripeții a fost răsplătit din plin.

Prof. C. Rudneanu

Cel dintâiu Crăciun

Doamne, aș fi vrut să mă nasc cu vreo zece ani mai înainte de a veni tu în lume acolo în săracăcioasa iesle din Vifleem. Părinții mei, aș fi vrut să fie oameni sărmani. Meșteșugari smeriți. Tata de pildă, olar; rotunzitor de ulcioare pântecoase și de blide încăpătoare; iar mama, torcătoare de in și țesătoare de pânza aspră cu care se îmbrăcau săracii pe vremea seacă și rece a primăverii din Galileia.

Strengar însetat de soare și nemărginit, mi-aș fi trecut anii copilăriei cutreerând văile și dealurile; poate, tocmai în tovărășia păstorilor, cari cei dintâi au aflat că s'a născut Mântuitor.

Aerul curat și lin al munților mi ar fi îmbătut sufletul; iar tinereța-mi adiată de mirosul pătrunzător al terebinților, al cimbrului și al migdalilor sălbatici ar fi fost ca o grădină a nevinovăției; tulburată doar de presimțământul întâmplării care încurând avea să răscolească întreaga lume.

Purtat de o chemare cerească, aș fi vrut s'o întâlnesc pe Maria, fiica Anei și-a lui Ioachim, ca s'o slujesc plin de fericire.

Aș fi fost cel mai smerit rob al ei; necerând altă plată decât bucuria de-a o vedea și de-a simți în mine vraja păcii adânci, care de bună seama că o fi umplut toate inimile dimprejurul ei.

În clipele de răgaz, m'as fi dus să culeg și să împodobesc odaia cu crini, mimoze și trandafiri, pe cari bunătatea ei i-ar fi primit ca pe un dar al copilăriei și al nevinovăției.

În zilele ploioase sau cu ger, m'as fi dus la fântână după apă, pentru ca să nu se întineze sau să fie biciuite de ger picioarele ei plâpânde. L'aș fi ajutat apoi pe Ioachim să învârtească peatra de moară ca să și macine grâul de pâine.

Poate l'aș fi cunoscut și pe Iosif, dulgherul, care în zilele cu soare va fi cioplit la mese și lăviți grele sub umbra palidă a măslinilor piperniciți din curtez sa. M'ar fi întrebat poate câte ceva despre aceea pe care o tainică simțire a inimei lui i-o arăta ca viitoare logodnică. Iar eu i-oș fi spus că Maria e tot atât de bună pe cât e de frumoasă și că o iubesc din tot sufletul.

L'aș fi ajutat pe Iosif cum aș fi știut mai bine, iar el mi'ar fi dat întotdeauna câte un braț de așchii ca să aprind focul în vatra casei lui Ioachim și Ana.

Deși ar fi fost mai în vârstă decât mine, știu de bună seama că ne-am fi împrietenit. Și într'o zi, când mânat de el în cine știe ce treabă, m'aș fi înșpinat în picior, parcă văd cum mi ar fi cro't o pereche strașnică de sandale din lemn, ca să pot alerga de acolo înainte fără grije.

Aș fi fost de față, copil mare deja, la logodirea lui cu stăpâna mea. M'aș fi infruptat din mâncările praznicului și m'as fi minunat de priceperea cu care s'o fi cântat acolo din alăute și timpane.

Și aș fi rămas în slujbă la ei, mulțumit și mândru de o însărcinare ca aceea: păzitor al asinului lor.

Eu și asinul, a n fi fost o minunată pereche de prieteni. L'aș fi dat în fiecare zi porția de grăunțe, de iarbă verde sau fân, după anotimp, amestecând în el mugurii galbeni de piziorul-cocoșului, ori aurul subțire al mușchilor gustoși.

După vreo câteva luni, aș fi pornit în cea dintâi călătorie a mea spre a-o întovărăși pe fecioara Maria în Karem, la rudenia sa Elisabeta.

Mândru de o așa încredere pusă în mine, mi aș fi dat toată simțința să fiu vrednic de ea. Aș fi căutat potecile cele mai potrivite, ocolind pietrile, când la o parte rădăcinile și culegând în tot lungul drumului chiar și florile salbatice spre a le așeza pe genunchii bunei mele stăpâne. Și ea, deși adâncită de gânduri profunde, știu că mi-ar fi mulțumit cu'n zâmbet și c'o desmerdare.

Nici nu s'ar fi simțit că, pe calea lungă, cu atâta grije l'aș fi dus după mine pe blândul asin printre tufișurile și pietrișul Iudeii.

În Karem, la casa lui Zabaria, cu care tare mi-ar fi plăcut să vorbesc prin semne, aș fi rămas vreo trei luni; în care vreme, o! Fecioară binecăvântată între femei, desigur că m'ai fi trimis și acasă la Nazaret, ca să-l înștiințez pe Iosif că ești sănătoasă și că ai ajuns în pace.

Zilele de vară puțin calde dar frumoase, le-aș fi petrecut acolo fără altă treabă decât aceea, să alerg ca un pui de ciută printre stâncile îngălbenite de mușchi, ori să privesc la ocolurile pe cari le fac vulturii uriași în bătaia soarelui, mișcându-se ca niște puncte negre pe o boltă de azur și aur; să mă uit cum se bat șacalii în jurul unui stârv de cămilă întocmai ca și valurile în jurul unor sfărâmituri de corabie; ori, să mă minunez de dibăcia călăreșilor arabi sau de exercițiile ostașilor romani veniți în marș dinspre Ierusalim.

Apoi, ne-am fi întors la Nazaret, unde Iosif ne ar fi așteptat cu mare nerăbdare. Și, din nou viața și ar fi urmat cursul liniștit și fără nici o schimbare, până în ziua

din spre sfârșitul toamnei; pe vremea când mimosele au podo ba cea mai bogată, iar măslinii cele mai frumoase fructe. Până în ziua când veni crainicul roman de strigă la crucile ulițelor porunca împărătească să se înscrie fiecare în cetatea de unde și trage neamul.

Cu acest prilej, iarăși aș fi fost în tovărășia lor. Mânându-mi micul meu asin aș fi ajuns cu ei împreună în Visleem în seara aceea reci, când n'aflară alt adăpost decât o peșteră fără foc și lumină.

Iosif m'ar fi trimis să caute unde va paie și lemne ca să lumineze culcușul și s'o încălzească pe Fecioara Maria obosită și amorțită de frig.

M'aș fi dus cu drag, ca să mă întorc cât mai în grabă încărcat cu rădăcini de bobîșel cari arzând scăpărau scântei și cu rădăcini de rosmarin, cari împreună miros plăcut. Aș fi adus apoi un braț cât lumea de paie, cu cari aș fi fost plin până și prin păr. Și, înainte de a mă fi întors, tu Hrstoase, te-ai fi și născut. Așa că sfânta ta mamă, n'ar fi avut de-ât să pună o parte din sarcina mea de paie în ieslea noduroasă sub trupșorul tău fragil. Știi că mi-ai fi mulțumit cu un zâmbet; iar sufletul meu mișcat până la extaz, ar fi întezărit pe buzele tale și'n privirea și îngăduitoare, vesnică.

Aș fi fost al treilea muritor care s'ar fi închinat înaintea ta.

O! și ce-aș fi făcut ca să te apăr împotriva frigului! Ți-aș fi ținut piciorușele în mâinile mele încălzite la flacăra și mama ta nu s'ar fi speriat de gestul acesta tot atât de neputincios: pe cât de sărac erai tu. Ar fi îngăduit să se înflăcăreze tinereasa iubire a inimii mele pentru dragălașenia ta și să primesc aceasta răsplătă mai presus de orice, căreia nu i-aș fi putut cântări prețul: un Dumnezeu ca tine, ocrotitor de o săptură atât de reînsemnată și de slabă ca și mine.

Peste scutecele tale, aș fi întins pielea de oaie de pe umerii mei și biruit de somn, legănat poate de cântecele îngerești cari te preamăreau, m'aș fi întins în tovărășia mea, asinul și boul, spre a dormi în pacea ta și sub binecuvântarea ta.

M'aș fi coborât sub acelaș acoperiș cu Dumnezeu, în noaptea celui dintâi Crăciun....

Trad. după A. V. de Gh. P.

Crăciunul zilelor noastre

Crăciunul este poate cea mai slăvită sărbătoare a creștinătății de pretutindenea. Această zi, așteptată de toți cu emoție și bucurie, aduce cu sine întuparea Fiului lui Dumnezeu, zămislit în sânul Preasfintei Fecioare Maria.

El a venit să întemeieze o împărăție, dar nu o împărăție omenească — așa cum așteptau Iudeii refractari stăpânirii romane, — ci o împărăție eternă, care se realizează prin desbrăcarea omului de patima păcatului și prin spiritualizarea lui într'o rodnică înfrățire cu Cerul.

Cei care sperau în venirea unui împărat pămintesc, îmbrăcat în armură războinică eliberatoare, au încercat în sufletul lor cea mai mare decepție.

Iisus Mântuitorul a redat omenirii cel mai de preț dar, pierdut în noaptea primului păcat: libertatea, dar o libertate condiționată de supunere și integrare în planul adevărurilor trasate de învățătura sfântă. Orice abatere dela acest plan aduce cu sine ispita și recăderea în păcat, adică subjugarea omului de către spiritul întunecat și pierderea harului sfânt al libertății.

Dar această biruință a libertății nu a redat omului certitudinea unei libertăți pure, ca aceea de pe timpul primilor oameni, ci o libertate restrânsă, dar nu subjugată. Pasul său poate să-și aleagă drumul spre care-l îndeamnă sufletul său, rodit în frumusețea unei vieți senine, sau străfulgerat de perspectiva sumbră a păcatului ucigător.

În orice caz, sărbătoarea sfântă a Nașterii este pentru toți un prilej de bucurie și de reculegere adâncă.

Svon de veselie, refren de colindă, fulgi albi și un Moș Crăciun îngreunat de ani, dar darnic pentru sufletele bune, — iată tabloul schițat al acestei sărbători.

În fiecare an acelaș tablou sguduie inimile, iar când dispare rămân încă vii amintirile cimentate în suflet și minte.

Dar dacă până acum liniștea acestei dumnezeiești sărbători n'a fost tulburată de patima răsvrătită (neînțelegătoare față de mărețul simbol al deslegării — prin întruparea Fiului — de păcatul strămoșesc), iată că acum vifornița unei crâncene înclăstări războinice răstoarnă, cu nepăsare satanică, vraf de mizerie și nimicire.

Hristos se luptă apocaliptic cu fiii satanei, care și-a zidit împărăția — sdruncinată acum! — în țară pravoslavnică. Gloanțele străbat înălțimile și cântă prohodul durerii, sângele clocotește — aburind slava cerului, — tunurile ritmează imnul morții. Dar peste mormanul de cadavre, peste plânsetul jalnic și înfiorător se ridică spre culmi inima celor buni și drepti, în sufletul cărora s'a cuibărit zona unei mile profunde, creștine.

Sărbătoarea începutului de istorie creștină a venit și de astădată. Ea nu este departe. Și totuși, mințile noastre — îngreunate de grija zilelor de mâine — stau înmărmurite, cu gândul purtat spre zile mai senine. Chipurile noastre reci se înalță spre poala Cerului, cu ochii rugători, cerșind mila și îndurarea Celui de sus.

Dar să avem încredere... și curaj. Bunătatea Cerului este mare. Vom fi ocrotiți și feriți de mizeria care-și horește triumful dincolo spre apus, la nord pe câmpurile albe dezăpadă, la sud în

pustiurile calde și pe toată întinderea mărilor și a oceanelor.

E un Crăciun mai trist decât altădată, dar și mai semnificativ din punct de vedere creștinesc și național. E crăciunul zilelor noastre!

Să alungăm deci, dinaintea ochilor, ceața umbrelor îndoliate și să încercăm să cinstim în sufletele noastre bucuria acestei sfinte Sărbători!

Hristos ne naște, măriți-L!

Pr. Mircea Munteanu

Ziua Nașterii Domnului

Și se va naște fiu și vei chema numele lui Iisus, că acesta va mântui pe poporul său de păcatele sale (Mt. 1, 23).

Astfel a grăit îngerul Domnului lui Iosif în clipele lui de tulburare. După aceea Iosif și Maria, petrecând în pace în orașul Nazaret, au așteptat cu bucurie zi de zi, ceas cu ceas, împlinirea promisiunii dată de însuși Dumnezeu.

Iată în zilele acelea porunca împăratului August îi chiamă la îndeplinirea datoriei lor cetățenești. Iosif și Maria, fiind descendenți ai regelui David, sunt nevoiți a pleca în orașul Vifleem de unde se trăgea neamul lor, pentru a se înscrie. Drumul e lung și obositor, deaceia ajung la ținta călătoriei lor târziu de tot. Cu ocazia numărătoare orașul Vifleem a primit în sânul său o mulțime mare de veniți din toate părțile, încât toate casele erau ocupate. În zadar Iosif caută adăpost pentru restul nopții. Nu-l găsește. Noapte adâncă domnește peste tot orașul, numai dreptul Iosif și Maria istoviți de drumul greu încă n'au unde să se odihnească.

Ce să facă?

...Iată la marginea orașului este o peșteră unde din când în când se adăpostesc vitele. Acolo s'au grăbit Iosif și Maria. Tot acolo la plinirea vremii Prea Sfânta Fecioară Maria a născut pe Fiul lui Dumnezeu. Ea singură L-a primit, L-a înfășat și L-a pus în iesle.

Cu adevărat o minune: cerul-peștera, tronul dumnezeirii, Fecioara, ieslea și sălășluirea mântuirii noastre s'au contopit.

Astfel a venit Mântuitorul nostru în mizerie, umilit, înfășat în scutece sărăcăcioase, s'a odihnit pe pae.

Iar noi cu nesățiu dorim desfătare, să ne odihnim în puf și mătăsuri, să ne îmbrăcăm în haine licioase, căutăm banul și situații înalte.

Și atunci ca și astăzi, cine a vrut să știe despre Nașterea Mântuitorului lumii?

Intreg Vifleemul a fost cuprins de somn adânc. Numai câțiva păstori s'au învrednicit să-L vadă și să i-se închine Lui. Apoi magii dela ră-

sărit au venit și au adus la picioarele Celui născut: aur, tămâie și smirnă.

Și astăzi oare a crescut numărul celor, cari se grăbesc să se închine Celui ce s'a născut?

Cine nu poate simți recunoștință pentru binefacerea primită, pentru acela ea nu e de nici un folos, pentru că neputându-o aprecia, nici nu o poate folosi.

Noi să mulțumim lui Dumnezeu, chiar astăzi, pentru binefacerile arătate nouă prin Fiul Său.

Parecă astăzi ne strângem la biserică mai mulți ca de obicei, dar oare recunoștința ne-a mântuit aici? Cântăm și noi astăzi de dimineață imnuri de preamărire Lui, iar inima noastră ia parte tot așa de dimineață la această laudă? Suntem gata chiar să plângem de bucurie, dar mai de preferat ar fi ca bucuria aceasta să o împărtășim altora, jertfind ceva din avutul, din comoditatea noastră pentru cei lipsiți.

Pr. A. Cuznețov

Descălecări crișene în Transnistria

La răscruci de drumuri

Arată-mi mie, Doamne,
calea pe care s'o urmez...

După două săptămâni și mai bine de activitate misionară săvârșită în Basarabia de echipa misionară a Aradului, și după executarea cu multă scrupulozitate a programului misionar, membrii echipajului se îndreaptă spre ținuturile nordice a țării noastre și anume spre dulcea Bucovina, desrobită, pentru a semăna și printre frații de acolo, bucuria spirituală a României Mari și ale împărtăși iubirea fraților lor din ținuturile crișene.

La fel, părintele Bogdan, prietenul meu de călătorie și împreună lucrător în Ogorul Domnului, căruia i-am împărtășit atât bucuriile duhovnicești cât și măhnirile ce poate să le întâmpine un drumeț în călătoria sa, apucă alt drum.

Mă obișnuisem deja cu Sf. Sa: căci am plecat împreună dela Arad; drumul dela București la Chișinău și de aici la Tighina, cu toate peripețiile lui, tot împreună l-am străbătut; slujbele din satele basarabene tot împreună le am săvârșit.

Căci, după ajungerea noastră la Tighina, Prea Sfințitul nostru stăpân Andrei, ne-a trimis doi câte doi să ducem partea cea bună creștinilor din satele basarabene și să săvârșim slujbe sfinte, datătoare de har. Și sorțul a arătat ca eu și părintele Bogdan să purcedem împreună pe același drum la propoveduire.

Iată dar, că după două săptămâni de activitate misionară împreună, Sfinția Sa apucă drumul ce duce la Cernăuț iar eu rămânând, singur, la răscruci de drumuri, cu hotărârea fermă de a mi îndrepta pașii singuri spre Răsărit,

Mijlocirea Ingerului păzitor

Imi place să cred, fără a fi augustinian, că pașii creștinului care-și exprimă dorința de a umbla pe cărările bine plătute lui Dumnezeu, sunt păziți și îndreptați spre acele cărări de Ingerul pe care l-a primit e hipat la botez. Și numai în măsura în care primește mijlocirea acestui Inger, „fiind păzit și povățuit” de El, pentru a nu se poticni în calea sa poate, să-și ajungă creștinul scopul dorit.

Despre acest lucru mărturisesc toate cărțile noastre de cult. Faptul că pașii mei s'au îndreptat și au ajuns fără mari poticneli în Transnistria, eu îl atribui nu mie ci Ingerului meu păzitor. El mi-a îndreptat pașii spre acele meleaguri și tot El mi-a păzit de poticneală.

Un dor vechiu

Este adevărat, că sufletul meu a tânjit mult după o cunoaștere și o înfățișare spirituală cu frații noștri români din Transnistria. Acest dor vechiu al meu nu s'a putut realiza din pricina împrejurărilor politice care au dăinuit până în vremea din urmă.

Iată, în sfârșit, că a sosit fericitul prilej de a-mi îndeplini acest dor. Mă aflu la Tighina; și de aici până în capitala provinciei moldovenești de peste Nistru nu-i decât o aruncătură de săgeată.

Rămâne, doar, să trec apa Nistrului care până ieri a format un hotar, blestemat de toată suflarea românească care a despărțit frați de frați și a cărui mal Toma Jalbă român din Transnistria a vrut să-l sape și să-l mute, după cum glăsuște el în declarația lui făcută la congresul din Chișinău în 1917.

Iată ce zice el în aceeași declarație:

„Fraților nu ne lăsați, nu ne uitați. Iar dacă ne veți uita, noi vom săpa malul Nistrului și vom îndrepta apa dincolo de pământul nostru. Căci mai bine să-și schimbe râul mersul său, decât să rămânem noi, frații, despărțiți unii de alții.”

Poticneala

Tocmai aici am simțit poticneala, în trecerea acestei ape blestemate. Căci cu câteva zile în urmă dela aflarea mea aici (pela 12 Sept. c) bătrânul Nistru și-a revărsat din alvie apele sale, înneând tot ce i-a stat în cale și odăta cu aceasta și luntrile care erau înșirate ca niște măgele pe ată deacurmeziul pă tecelui său, formând așa zisul „pod de luntri” peste care se putea trece în Transnistria. Nimeni prin urmare, nu putea trece în Transnistria decât pe calea aerului.

Ajutorul Domnului

La carte se spune că atunci când necazul omului se înmulțește și hirul lui Dumnezeu prisosește.

Și într'adevăr, n'am avut un prilej mai bun în viață în care să se oglindească mai vădit acest adevăr ca acum. Mă aflu la răscruce; pedecoparte imboldul lăuntric mă îndemna să trec la frații de dincolo, iar pe

de altă parte, Nistrul, care era pentru mine un obstacol de neînving prin propriile mele mijloace, mă oprea locului. Mi-am pus nădejdea în Dumnezeu; căci cele ce sunt cu nepuțință la oameni, la Dumnezeu sunt cu puțință. Și într'adevăr, n'a întârziat a-mi trimite ajutorul Său, și într'o vreme că d' orice intervenție din afară era cu neputință și când mi-am luat gîja dela așa ceva. Astfel în 14 Septembrie, ziua înălțării sfintei cruci pentru care își varsă sângele soldații români, o pasăre cu cioc de fier zburând spre părțile transnistriene mă ia pe aripile sale și așa, pe la toaca de vecernie, în aceeași zi, mă varsă din pântecul său, pe o câmpie întinsă din fața orașului Tiraspol.

Figurile evlaviei

Descaléc pentru prima dată pe acest pământ al Transnistriei. Deodată mă gădesc singur și străin în pragul misterioasei Rusii, țară, care până în 1918 purta numele de „Țara evlaviei”, iar acum pe acela de „Țara celor fără de Dumnezeu”. Lugubra și spontană schimbare îți amintește de Lucifer, care, din Inger luminos devine, deodată, ingerul întunecării, care-ți inspiră teamă, și aceasta din pricina trufiei lui.

Locuitorii de pe aceste ținuturi povestesc cu multă groază despre regimul dur al bolșevismului de ieri care a declarat război lui Dumnezeu. Datorită acestui fapt, toți cei însemnați cu semnul sfintei cruci au zăcut, forțați, într'un somn adânc format din lanturile celor 24 de ani de nopți ai regimului bolșevic, fiind lipsiți de toate binefacerile harice ce decurgeau dintr'o exercitare a funcțiilor sacerdotale.

Iar acum, după desmeticirea lor din acest somn adânc, văzându-se în stare de slobozenie, își îndreaptă privirile obosite în zări depărtate, făcând streșină cu mâna, doar-doar vor zări un preot căruia să-i ceară, cu multă smerenie, blagoslovenie, și vai aceluia ce va refuza o asemenea rugămintă.

Dela aeroport pornesc spre interiorul orașului. În cale întâlnesc diferite persoane care se închină cu evlavie, până la pământ. Unii din ei se opresc locului și privesc lung după mine; iar alții se apropie de mine, îmi cercetează hainele preoțești, mă pipăie, ca să se încredințeze, ca Toma necredinciosul, de adevăr. Vreau o mărturie în plus lăsată prin viu graiu. Mă întrebă, deci: „Dumneata ești batusca?” (D tu ești preot?). La răspunsul afirmativ al meu, au ingenunchiat, au început să verse lacrimi și să glăsuască: „Blagoslovește mă batusca” (binecuvintează mă părinte) că n'am luat blagoslovenie de mulți ani. Bolșevicii și jidanii ne-au omorât preoții noștri, iar noi am rămas ca oile fără păstor. „Slova Gospođi că vom avea acum iar batusca”. Inimă de piatră de ai fi avut și tot ai fi vărsat lacrimi, auzind vorbele de jelanie ale creștinilor din Transnistria. Am blagoslovit și am mângăiat poporul asuprit, trecând, apoi, mai departe. Scene de acestea n'au fost puține în călăoria mea.

Julian, ieromonahul

Despre ce să predicăm ?

În ziua de Anul nou 1942 să vorbim despre Omul cel nou.

Sărbătorim ziua Anului nou, deodată cu cea după trup tăere împrejur a Domnului și Mântuitorului Iisus Hristos și cu pomenirea sfântului Vasilie cel Mare.

De sărbătoarea aceasta este legată nu numai înnoirea anului, ci și înnoirea omului.

La opt zile după trupeasca naștere, Fiul lui Dumnezeu a primit numele *Iisus* (Luca 2, 21), așa după cum prevestise arhanghelul Gavriil (Lc. 1, 31). Numele acesta înseamnă *Mântuitor* (Matei 1, 21), Dumnezeu e Mântuitorul (Mt. 1, 22); El e mai presus de orice nume (Filip. 2, 9; Evrei 1, 4) și *singurul nume* „dat între oameni, în care să ne mântuim” (Fapte 4, 12). Numele acesta e cel mai drag, cel mai scump și cel mai dulce nume. E sfânt numele de mamă, de tată, de frate, de soră și de țară, dar cel mai sfânt e numele Iisus-Mântuitorul.

Cel dintâi nume de om a fost *Adam* (Facere 2, 16); cel mai nou și mai sfânt nume și model de om este *Iisus*. Adam este chipul sau tipul omului vechiu (Rom. 6, 6; Efes. 4, 22; Col. 3, 9); Iisus este omul cel nou (Ef. 2, 15; 4, 24; Col. 3, 10); Adam e omul cel trupesc, firesc sau pământesc (I. Cor. 15, 45-49), Iisus este idealul omului îngeresc, ceresc sau duhovnicesc; Adam e omul care trăește viața pe dinafară, în forme și la suprafață, Iisus este modelul omului lăuntric (Ef. 3, 16; II. Cor. 4, 16); Adam e făptura cea veche, Iisus e omul desăvârșit, făptura cea nouă (Gal. 6, 15; II. Cor. 5, 17).

Sunt multe chipuri de oameni; atâtea chipuri, câte obraze. Pentru creștini însă nu există decât cele două amintite: tipul lui Adam și tipul lui Hristos Domnul nostru.

Adam este chipul omului căzut din grația divină; este tipul omului corupt, în care mai mult sau mai puțin s'a întunecat chipul lui Dumnezeu; este în general tipul omului păcătos — într'un grad mai mare sau mai mic.

Iisus Hristos este chipul omului desăvârșit; este tipul omului ce trăește în virtute și în lumina harului divin; este modelul omului care tinde spre asemănarea cu Dumnezeu, tipul omului sfânt, al creștinului desăvârșit.

Între aceste două tipuri se cuprind toți oamenii și se desfășură întreagă istoria omănităii.

Religia creștină nu are alt rol mai însemnat decât să formeze prin toate mijloacele de care dispune oameni noi, oameni după chipul desăvârșirii lui Iisus Hristos, adecă personalități creștine, caractere.

În acest scop, cu fiecare om trebuie să se în-

tâmples un mare proces psihologic, o adâncă schimbare sufletească, o revoluție lăuntrică în colaborare cu harul lui Dumnezeu, o *naștere din nou*.

Ce este renașterea ?

„Renașterea” sau „nașterea din nou” este cuvânt biblic, cu înțeles duhovnicesc, mistic. Prima oră s'a pus în discuție și de aci în circulație, în convorbirea dintre Mântuitorul Iisus Hristos și dintre cărturarul Nicodim.

— „Amin, amin grăesc ție, de nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu,” — grăește Hristos.

La aceste cuvinte, fariseul Nicodim a rămas pe cât de mirat, pe atât de încurcat.

— Cum poate omul să se nască din nou, — întreabă el — când nu poate nici să între a doua oră în pântecele maicii, nici să se întinească, bătrân fiind?!

Dar Iisus i-a răspuns din nou, cu toată greutatea și serioșitatea :

— „Amin, amin grăesc ție, — Nicodime — de nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este și ce este născut din Duh, duh este. Nu te mira că ți-am zis: **Trebuie să vă nașteți din nou**” (cf. Ioan 3, 3-7).

Renașterea de care vorbește aci Invățătorul și Mântuitorul lumii, este renașterea religioasă, renașterea din taina botezului; este creațiunea cea nouă, nașterea a doua din apă și din Duh, când botezatul se îmbracă în haina sfințeniei, primește harul Duhului Sfânt și pecetea numelui de creștin.

Prin urmare nașterea din nou, renașterea sau făptura cea nouă, „ia naștere” în sfântul botez și lupta morală pentru desăvârșirea ei durează viața întreagă. Altă renaștere nu există (cea medievală și cea de care vorbesc necredincioșii este o simplă vorbă goală de înțeles duhovnicesc).

Despre adevărata renaștere ne mai vorbește sf. Pavel Apostolul, când ne îndeamnă părintește :

— „Să lepădați față de viețuirea dinainte pe omul cel vechiu, care se strică după poftele înșelăciunii și să vă înnoiți iarăși cu duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel zidit după Dumnezeu întru dreptatea și întru sfințenia adevărului” (Efes. 4, 22-24. Vezi și Coloseni 3, 8-10).

Așa dar, renașterea este un dar al harului și o problemă de viață creștină, întâi trăită mistic, adecă lăuntric; ea înseamnă o înnoire a minții și a inimii, înseamnă o profundă reformă spirituală, o desbrăcare de omul cel vechiu și o îmbrăcare în omul cel nou care trăește în dreptatea și în sfințenia adevărului; ea se face mai întâi în duh, adecă în credință, în convingeri noi înfrățite cu o nouă conduită morală.

Când am învins firea cea rea din noi și

ne-am desbrăcat de omul păcatului, când *Hristos a luat chip în noi* (Gal. 4, 19) și am ajuns la *asemănarea* cu El (Rom. 8, 29) în iubire (Col. 3, 14), în dreptate (I. Ioan 2, 29), în sfințenie (Efes. 4, 24) și în toate faptele bune (Ef. 2, 10), atunci ne-am renăscut și ne-am înnoit sufletește.

Fiecare om ca să devină creștin este chemat să treacă prin aceeași schimbare totală, adică să se nască din nou în duhul său prin Duhul lui Dumnezeu, pentru a înfățișa un tip de om nou, renăscut, desăvârșit, sfânt, după chipul ideal și etern al Mântuitorului lumii. Acesta este chipul omului perfect, spre care tindem și care trebuie să se oglindească în fiecare om.

Dintre toate idealurile care sbuciumă omenirea, cel mai mare și mai demn de respect și de urmat este acesta: idealul formării (creșterii) unui nou tip de om. Idealul acesta e născut din constatarea că omenirea, în starea ei de astăzi, este *căzută* din harul lui Dumnezeu, din ascultarea poruncilor și a legilor morale; e depărtată de Dumnezeu, răsvrătită și... nefericită. Omul cel nou este creștinul renăscut în duhul său, făptura cea nouă, omul duhovnicesc de care vorbește sf. ap. Pavel.

Noi toți însetăm și tânjim de dorul unei înnoiri; toți suntem convinși că tipul de om imoral nu poate fi decât un agent de corupție și, într-o măsură mai mare sau mai mică, un trădător de neam și de credință; un apostat. Acest tip de om, adamic, este definitiv condamnat, osândit la moarte.

Rămâne în picioare tipul omului nou, zidit după chipul lui Dumnezeu; tipul omului cu calități de sfânt și erou. Acesta e omul viitorului.

În noaptea Anului nou este obiceiul ca la miezul nopții, când se îngroapă anul vechiu, să se stingă un minut lămpile și prin întunec să se arunce un vâl negru peste anul trecut, apoi lămpile se aprind din nou ca prin lumină să intrăm în curgerea anului nou.

Să se întâmple același lucru și în sufletul nostru: Să aruncăm un vâl negru peste viața omului celui vechiu. Să piară omul cel vechiu și să se nască în noi omul cel nou, omul cel plin de har și de adevăr (Ioan 1, 14). Ca ale vulturului să ni se înnoiască tinerețele (Ps. 102, 5).

Astăzi, când se pune temelie de veac nou și se arată la orizont idealul omului nou, un glas înțepător șoptește în conștiința fiecăruia dintre noi:

Frate dragă! Vrei să urmezi lui Adam sau lui Hristos? Vrei să slujești Mamonei sau lui Dumnezeu? Rătăcești pe drumuri greșite ca fiul risipitor, sau comolotezi în hrube ca fariseii?

Frate dragă, trezește-te, reculege-te! Astăzi!... Astăzi începe viața cea nouă. Astăzi e calendarul lui Dumnezeu. Măine e calendarul Satanei. Cu „astăzi” dobândești veșnicia. Acum, deșteaptă-te

cela ce dormi și te va lumina Hristos (Efes. 5, 14) Ascultă glasul vremii și chemarea evangheliei:

Desbrăcați-vă de omul cel vechiu și vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și în sfințenia adevărului.

*

Duminică înaintea Botezului, în 4 Ianuarie 1942, să vorbim despre taina sfântului botez.

Viața omului nou începe în taina sfântului botez.

Dumnezeu în atotînțelepciunea și nemărginita Sa iubire de oameni, a rânduit prin Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos în Biserică Sa mai multe mijloace de mântuire, dintre care cele mai însemnate sunt *sfintele taine* și anume: 1. sfântul botez, 2. sfântul mir, 3. sfânta pocăință, 4. sfânta cuminecătură, 5. sfânta preoție, 6. sfânta nuntă și 7. sfântul maslu.

Tainele sunt lucrări și slujbe sfinte așezate de Hristos Mântuitorul în Biserică. Prin ele împărtășesc preoții credincioșilor în chip văzut, harul lui Dumnezeu cel nevăzut.

Harul (darul sau grația dumnezeiască) este puterea Duhului Sfânt pe care Dumnezeu o varsă în sufletul creștinului prin sfintele taine, ca să dobândească mântuirea. „*Prin har santești mântuiți*”, scrie sf. ap. Pavel (Efes. 2, 5).

Ceeace este lumina și căldura soarelui pentru viața lumii, ploaia pentru roadele pământului, altoiul nobil pentru pomul sălbatic, aceea este puterea harului sau darul lui Dumnezeu pentru viața omenească: îi ajută să se curățească de păcate, să se înnoiască și să se sfințească.

Păcatul este cea mai mare piedecă în calea mântuirii și a fericirii noastre. Cel mai bun leac împotriva lui este harul pe care îl primim în sfintele taine.

Taina cea dintâi este *sfântul botez*. El se mai numește: baie, izvor sfânt, luminare, sfințire, taina apei, baie mântuitoare, ș. a. Sf. ap. Pavel îl numește „*baia nașterii din nou*”, baia re-nașterii și a înnoirii prin Duhul Sfânt (Tit 3, 5). El este asemănat cu tăerea împrejur, pe care o înlocuiește (Col. 2, 10-11), cu trecerea prin Marea Roșie și cu apa potopului în care s'au înecat păcatele oamenilor (I. Petru 3, 20-21; I. Cor. 10, 1-2).

Taina sfântului botez a fost așezată de Mântuitorul Hristos, când înainte de înălțare a poruncit apostolilor: „*Mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*” (Matei 28, 13-19). „*Cel ce va crede și se va boteza se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi*” (Marcu 16, 16).

Negră ta și mântuitoarea lucrare a botezului se întâmpă când preotul rostște cuvintele: „*Botează-se robul lui Dumnezeu (N.) în numele Tatălui,*

amin; și al Fiului, amin; și al Sfântului Duh, amin; acum și pururea și în vecii vecilor, amin, amin, amin". Intreita cufundare și spălare în apa sfințită este semnul văzut al morții și al nașterii din nou. Ea închipue moartea, îngroparea și învierea Domnului, după cum și sf. ap. Pavel scrie: „*Au nu știți că oricâți ne-am botezat în Iisus Hristos, în moartea lui ne-am botezat? Ne-am botezat împreună cu el în moarte, pentru ca așa cum Hristos s'a sculat din morți prin mărirea Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții*" (Rom. 6, 3-4). De aceea sfântul botez nici nu se poate repeta. Căci, după cum omul numai odată se naște și Iisus Hristos este unul și numai odată a murit și a înviat, așa și botezul este unul și nu se mai repetă. Ceice îl repetă, batjocoresc și răstignesc a doua oră pe Fiul lui Dumnezeu (Evrei 6, 6).

Sf. botez este de lipsă pentru toți oamenii; copiii îndată după naștere se botează, căci „*de nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu*" (Ioan 3, 5). Toți ne naștem întinați de păcat: „*Iată întru fărâdelegi m'am zămislit și în păcate m'a născut maica mea*" (Ps. 50, 6). Sf. ap. Pavel ne încredințează că păcatul strămoșesc a trecut la toți oamenii, căci în Adam „*toți au păcătuit*" (Rom. 5, 12). Și precum toți au păcătuit, așa și făgăduința iertării iarăși toți au primit o; și copiii (Fapte 2, 38-39). Dela începutul Bisericii copiii au fost botezați și moartea lor fără botez e socotită ca un mare păcat.

Despre însemnătatea sfântului botez ne mai vorbește și așa numitul „*botez din necesitate*" care se poate face, în caz de moarte de orice creștin ortodox, prin stropirea cu apă sfințită și prin rostirea formulei: „*Botează se robul lui Dumnezeu (N.) în numele Tatălui, amin; și al Fiului, amin; și al Sfântului Duh, amin; acum și pururea și în vecii vecilor, amin, amin, amin*".

Minunate și binecuvântate sunt *roadele* sfântului botez. Acum primește cel botezat *numele de creștin* (și lapadă pe cel de păgân), dobândește harul iertării tuturor păcatelor și renașterea. Cum se spală murdăria trupului și cum se stinge scânteia în apă, așa se spală și se stinge păcatul în sf. botez și botezatul devine om nou, fiul al lui Dumnezeu (Ioan 1, 12), membru al Bisericii și organ al trupului Mântuitorului Hristos. „*Câți în Hristos v'ați botezat, în Hristos v'ați îmbrăcat*" (Gal. 3, 27).

De aci încolo grija de căpetenie a creștinului este să-și păstreze curată *haina sfințeniei* în care s'a îmbrăcat la sf. botez, căci este haină împărătească, haina darului Duhului Sfânt; apoi să crească în har (Lc. 1, 80; 2, 52), să se desăvârșească, până la *măsura deplinătății lui Hristos* (Efes. 4, 12-13); să umble ca un fiu al luminii (Ef. 5, 9) și să lupte ca un ostaș al Evangheliei (Ef. 6, 11-19).

Trebuie să ne mai însemnăm că pentru sf. botez pe lângă părinți, cea mai mare răspundere în fața oamenilor și a lui Dumnezeu și-o iau *nașii*. Ei mărturisesc și garantează credința și viața creștină a celui botezat. Prin aceasta ei devin *părinți duhovnicești* ai finilor. Ca părinți sunt datori să poarte grijă viața întreagă de buna purtare și creștineasca trăire a finilor botezați. Să-i ajute când sunt lipsiți, să-i învețe când sunt neștiutori, când sunt șovăitori în credință să-i întărească și să-i mustre când sunt călcători de lege sau nepăsători față de Biserică. Vor da seama pentru ei cu suflul lor, înaintea judecării lui Dumnezeu. Iată de ce nași nu pot fi decât creștini de lege ortodoxă, sănătoși în toate privințele și cu purtare pilduitoare.

Aceste învățături evanghelice, despre taina sf. botez, este dator să le știe fiecare creștin, ca să și cunoască darurile primite de la Dumnezeu, să se țină de ele cu toată puterea și să conlucre cu ele până la moarte.

Cel ce va birui, va mânca din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu (Apoc. 2, 7).

F.

Cărți

Emilian Vasilescu: Probleme de psihologie religioasă și filosofie morală. Biblioteca Teologică. București 1941. Ed. Cugetarea, 200 pagini, 80 lei.

O nouă și serioasă colecție de cărți bune se înfiripează în București: *Biblioteca Teologică*, sub îngrijirea I. P. S. S. Mitropolitului Irinea Mihăilescu. Până în prezent are apărute în format mare următoarele lucrări:

Em. Vasilescu: *Interpretarea sociologică a religiei și moralei*.

Const. C. Pavel: *Problema răului la Fericitul Augustin*.

V. Gh. Sibiescu: *Impăratul Justinian și ereziile*.

Clement C. Pavel: *Psihologia credinței și*

I.P.S.S. Mitropolit Irineu: *Teologia luptătoare*.

În format mic; Em. Vasilescu: *Râvna Casei Tale*.

P. F. Alexandru: *Originea omului după religie și știință*.

Em. Vasilescu: *Probleme de psihologie religioasă și filosofie morală*.

Precum se vede cel mai osârduitor animator și colaborator al „*Bibliotecii Teologice*” este dl. Emilian Vasilescu, distinsul asistent al Facultății de Teologie din București pentru studiul Apologetice.

În prezenta lucrare D-sa reeditează o serie de articole și studii de o foarte mare însemnătate

apologetică. În articole vorbește clar și convingător despre: Intuiția mistică, Psihologia stării de grație, Eficacitatea rugăciunii, Sentimentul religios sub raportul individual și social, Conservatism și inovație în viața religioasă, Psihologia religioasă și Teologia, Amoralismul contemporan, Știința și morala, Principiile moralei creștine, Moralității creștini, Biserica și pacea, Reflecții pe teme morale și sociale, Există o filosofie creștină?...

Deosebit de importante și temeinic lucrate sunt studiile despre: Materialismul medical, Misticism și patologie, Problema libertății în filosofia lui Bergson, Durkheim moralist, Sufletul și corpul. Semnalăm în special primele două și ultimul.

În „*Materialismul medical*” autorul constată că filosofia materialistă a pătruns și în medicină. Aderenții acestui materialism au declarat religia o simplă manifestare patologică, morbidă. Pentru originea ei, au emis mai multe ipoteze și anume: ipoteza ultramaterialistă (că religia este o „auto-intoxicare”, sau un produs al „lipsei de nutriție a celulei nervoase”, etc.), ipoteza atavistă (că sentimentul religios este o supraviețuire și reapariție a credințelor naive pe care le-a avut omenirea în starea de pruncie), ipoteza degenerării (întemnițării de religii, ca și genile, sunt cu toții niște degenerați), ipoteza nevrozei (prin sugestie sau emotivitate s’au vârat în capetele oamenilor idei magice și religioase), ipoteza delirului mistic (după care religia ar fi o simplă nebunie). Toate sunt denunțate și combătute cu o forță de argumentare care nu lasă nimic de dorit.

În studiul „*Misticism și patologie*” se arată deosebirile care există între stările de misticism adevărat și între cazurile de misticism patologic, bolnăvicios.

În studiul despre *suflet și corp*, autorul înșiră cele trei mari curente de gândire care s’au ocupat cu problema aceasta: spiritualismul, idealismul și materialismul; stăruie în chip deosebit asupra meritului care-l are filosoful Bergson în combaterea materialismului și concludă că știința și filosofia sunt neputincioase să rezolve problema existenței sufletului și a unirii lui cu trupul, rămânând bunului simț și conștiinței rolul să mărturisească spiritualitatea și libertatea sufletului nemuritor.

Prin *Problemele de psihologie religioasă și filosofie morală*, dl Em. Vasilescu oferă gândirii contemporane o lucrare științific studiată și frumos stilizată. Apologetica are în D-sa un slujitor eminent.

Dr. V. Gomoiu: Biserica și Medicina. Tipografia „Presa” Brăila. 1940, pagini 172, preț 150 lei.

O carte pe care cine n’o citește nu poate

decât să regrete. Nu este scrisă de un teolog (ceea ce se constată în părerile ce le are despre originea religiei și în parte despre minune, pe care Biserica nu le admite), dar e scrisă de un doctor mirean plin de dragoste față de religie și în special față de Biserica noastră, de care este legat nu numai printr’o credință vie, „lucrătoare prin iubire”, ci și printr’un lung și de preoți din care descinde D-sa. În plus e un foarte bun cunoscător al Sf. Scripturi pe care o utilizează la fiecare pas.

În cuprinsul cărții se face istorie religioasă și *medicină pastorală*. După *prefață* avem cap. I despre *Inceputurile medico-religioase și servitorii lor*, în care se arată rolul important al preoților în cele două apostolate, care sunt religia și medicina. La începuturile lor, medicina și religia se confundau; formau o singură „știință”. Hipocrate, creatorul medicinei „laice”, spunea că „Medicina este un sacerdoțiu umanitar” și mai apoi J. J. Rousseau susținea că „Igienă nu este o știință, ci o virtute”. Dar medicina și religia se confundă nu numai în începuturile, dar și în scopurile lor cari sunt sănătatea și fericirea.

Cap. II tratează despre *legăturile dintre medicină și religie* la Egipteni, Evrei, Greci, Romani și Mahometani.

Trece apoi, în cap. III, la studiul raportului dintre medicină și religie la creștini: *Creștinismul și medicina*. Se arată aci că Mântuitorul Hristos a fost cel mai mare medic, doctor al sufletelor și al trupurilor; se înșiră numele sfinților, ale martirilor și ale calugărilor cari au fost doctori, binefăcători și întemeietori de așezăminte sociale, apoi se concludă că slujitorii celor două apostolate trebuie să colaboreze și mai departe, în spiritul tradiției creștine.

Cap. IV. se ocupă de *Biserică și medicina la Români*. Avem aci înșirate date privitoare la opera samaritană a mănăstirilor și bisericilor noastre, a voevozilor, boerilor, vlădicilor, călugărilor și preoților, — ca apoi în cap. V. despre *Biserică și practica medicală*, autorul să militeze pentru un rol mai simțit al preoților în operele de ocrotire și de igienă populară. „Preoții trebuie să colaboreze în operele de ocrotire și medicină socială, fiindcă îi obligă însăși misiunea lor,” Mântuitorul și poruncile Bisericii.

În cap. VI autorul ne arată amănunțit *în ce mod ar putea să intervină preoțimea în operele de ocrotire și medicină socială*, cu ocazia nașterii, botezului, îmbiericirii, Dumineca, cu prilejul vizitelor ca le face în casele și curțile poporenilor, apoi la spovedanie, cu prilejul căsătoriei și a zidirii caselor, și la alte și numeroase ocazii binevenite.

Ca îndrumările să nu rămână numai în teorie, se dau, în cap. VII, *sfaturi practice* medico-religioase, cu privire la îngrijirea casei, a trupului, a sufletului, și la creșterea copiilor.

Cartea se încheie cu un adaus, o conferință despre *Știință și minune* rostită în legătură cu fenomenele dela Maglavit.

Am schițat numai cuprinsul cărții. Insemnătatea ei se poate constata însă numai prin citire, pe care o recomandăm cu toată insistența.

Este de mirare, cum s'a păstrat atâta tăcere asupra acestei cărți, scrisă de un doctor (și director al așezămintelor A. S. R. Principesa Elena) care cunoaște Sf. Scriptură și morala creștină mai bine decât mulți teologi și care dă îndemnuri morale și religioase ca cel mai bun duhovnic. Ea ar trebui introdusă în toate școlile de Teologie ca *manual obligator de medicină pastorală*. F.

Nicolae Apostol Ilie: Și azi strigă Iisus: „Veniți la mine...” — Îndrumare către Împărăția lui Dumnezeu. — Timișoara, 1941, pag. 126. Prețul 80 lei.

Cartea aceasta, apărută cu binecuvântarea Sfintei Mitropolii a Olteniei, este produsul gândirii și trăirii evanghelice a autorului, mai bine de 4 decade. Frământat de problemele metafizice, deși dozat cu puternice cunoștințe filosofice, autorul rămâne credincios concepției creștine pe care o trăește în mod intens. După o adâncă pătrundere a evangeliilor, fundamentează pe însăși temelii lor, atât Dumnezeuirea Creștinismului, Destinul omului, cât și morala creștină și Biserica Mântuitorului. Pe lângă aceste subiecte fundamentale, mai tratează Familia, Părinții, Rostul legilor și Raportul între Religie și Știință.

Rar ni-a fost dat să vedem o trăire atât de pronunțată în miezul creștinismului ca a d-lui Nicolae Apostol Ilie. Este ceva asemănător cu d-nii Al. Lascarov-Moldovanu și Gr. Opreșan.

Domnul autor face parte din pleiada vechilor dascăli cari au contribuit la fortificarea sufletească a luptătorilor pentru România Mare.

Pentru slujitorii altarelor cartea aceasta este o bucurie și un îndemn. Bucurie prin faptul că apărătorii credinței noastre străbune și răspânditorii ei — și 'n lumea laică — cresc pe zi ce trece. Îndemnul nostru este să fim la înălțimea la care ne văd cei mai curați dintre intelectuali noștri: reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ.

Cartea merită să fie citită, fiind împletită din misticismul curat și din credința sinceră a unui intelectual care toată viața lui — azi fiind pensionar — a lucrat în ogorul lui Hristos și al neamului.

O recomandăm cu toată căldura, atât pentru biblioteca parohială, cât și pentru cea școlară.

I. I. P.

Informațiuni

■ **Colindele și datinile de Crăciun** constituie una dintre marile comori culturale ale poporului român. Ele exprimă credințele străbune și pregătesc atmosfera de sărbătoare a Nașterii Domnului,

Pretutindeni în țară ele au dat prilejuri la festivaluri organizate în folosul „Ajutorului de iarnă”. La Arad serbarea s'a ținut în seara zilei de 18 Dec. c., la Teatrul Comunal, în prezența P. S. S. Părintelui Episcop Andrei și a unui public foarte numeros.

Programul serbării a fost următorul:

Corul studenților Academiei Teologice, condus de stud. Avacum Bulzan, cu 4 colinde; Corul liceului de fete „Elena Ghiba Birta”, condus de d-ra prof. Eugenia Papp cu 4 colinde; Corul liceului „Moise Nicoară”, condus de d. prof. V. Mocanu cu 4 colinde; Corul liceului comercial de fete, condus de d-na prof. Lucia Ghergariu cu trei colinde și o declamare; Scenete: a) Plugușorul; b) Adam și Eva, cu elevii liceului „Moise Nicoară”; Irozii, reprezentare cu elevii școlii normale „D. Tichindeal”; Corul liceului industrial de fete, condus de dș. prof. Ana Stoica, cu 4 colinde; Plugușorul cu buhaiul, reprezentare cu elevii liceului comercial; Corul bărbătesc al școlii normale de băieți, condus de d. prof. Ion Lipovan, cu 5 colinde culese din județul Arad, una de d-l prof. T. Lugojan și celelalte de d-l prof. I. Lipovan; Corul gimnaziului din Aradul-Nou, condus de părintele I. Brândaș cu 4 colinde și Corul școlii de cântăreți bisericești, condus de părintele I. Brândaș tot cu 4 colinde.

■ **Meditația V** și ultima rostită de P. C. Prof. S. Șiclovan în aula Academiei Teologice Sâmbătă în 20 Dec. 1941, a avut de subiect: *Judecata din urmă*. Cu o mulțime de amănunte, Sfinția Sa a arătat temeiurile religioase, morale și raționale ale doctrinei despre judecata de apoi, urmată de osânda păcătoșilor în *iad* și fericirea dreptilor în *raiu*.

Ca și celelalte meditații, și aceasta a fost bine studiată, ceea ce a dat prilej P. S. S. Părintelui Episcop Andrei, la încheierea ciclului, să aducă Sf. Sale mulțumiri călduroase pentru osteneala ce a depus-o cu lucrarea și predarea lor.

Înainte și după meditație, Corul studenților teologi a cântat, sub conducerea studentului Av. Bulzan, câteva colinde frumoase.

■ **Schimbări de nume**. Se lucrează la schimbarea unor nume de sate *românești*, cari în prezent au numiri străine sau neînțelese.

Astfel de schimbări s'au mai făcut, dar nu toate au dat rezultate bune.

Inregistrăm cu bucurie gândul bun al d-lui I. Clopotel profesor și publicist de seamă, încredințat cu opera aceasta de a cere avizul Bisericii, înainte de a proceda la schimbările proiectate.

Cum este și firesc, Biserica stă pe punctul de vedere conservator. Avem nume de sate străvechi, sau nume românești cari au prioritate față de numele înstreinate. Numai simpla înstrăinare a numelui nostru românesc, nu reclamă înlocuirea lui.

Ven. Consiliu Eparhial din Arad, în ședința din 20 Dec. 1941 a admis numai acele schimbări de nume, puține, care se știe precis că sunt străine. Incolo a rămas pe lângă menținerea numirilor tradiționale, mai vechi decât înstrăinarea, dintre care unele sunt de tot străvechi și avem tot interesul să le păstrăm.

■ In muzeul Brukenthal din Sibiu a fost descoperită o tăbliță de bronz din veacul al patrulea cu monogramul grecesc al Mântuitorului (H + P împreunate), și cu inscripția: Ego Zenovius votum posui.

Inscripția și monograma aceasta arată două lucruri importante: 1. Continuitatea elementului daco-roman în Dacia și după a. 270 și 2., creștinarea poporului nostru a venit dela Răsărit.

■ Globul pământesc, după o statistică recentă publicată prin ziar, are o suprafață de 510.000.000 km.² din care 145.000.000 km.² face suprafața uscatului și 365.000.000 km.² suprafața apelor.

Din cele 2.175 milioane de locuitori ai pământului, Europa numără 531.000.000, America 277.000.000, Asia 1.196.000.000, Africa 160.000.000 și Australia 10.000.000 și jumătate.

În 24 ore se nasc peste tot pământul 129.000 suflete și mor 126.400. Câți mai rămân, vreo 10.000.000 anual, se bat pentru împărțirea bunurilor și stăpânirea pământului și apelor.

■ Societatea de lectură „Episcopul Grigorie” a studenților dela Academia Teologică din Arad și-a ținut în ziua de 17 Dec. orele 20 cea de a patra ședință literară închinată datinelor de Crăciun. La această ședință încadrată de frumoase colinde executate de corul studenților condus de studentul Avacum Bulzan, Părintele profesor Petre Bancea, președintele de onoare al societății, a vorbit despre Colinde, accentuând în expunere, în special, asupra originii și dezvoltării lor în decursul timpului.

Stilul frumos și plin de imagini, în care Părintele prof. Petre Bancea și-a expus conferința, a mărit interesul cu care a fost urmat de studenți.

Asist.

■ Mulțumiri. Subsemnatul în numele parohiei din Chisindia aduc cele mai profunde mulțumiri P. S. S. Părintelui Episcop Andrei pentru ajutorul de 10.000 lei și d-lor Gheorghe Bălănescu

și N. Lungu dela Curtea de Argeș pentru ajutorul de 10.000 lei și alte ajutoare materiale pe care au bine voit a le acorda pentru repararea sf. biserici și a casei parohiale. Parohia le rămâne pururea recunoscătoare și se roagă atotputernicului Dumnezeu să le răsplătească din darurile sale cele cerești, dăruindu-le deplină sănătate și fericire.

Pr. Gh. Popoviciu

■ Dăruire. Domnul profesor Mihai Pleșiu din Lipova cu soția Elena, au dăruit pentru biserică din Șoimoș o sf. cruce pe prestol și o candelă pentru biserică din Sântana, în valoare de 3.300.

Bunul Părinte Ceresc să binecuvinteze strădania și munca lor de aici, atât pentru cele pământești cât și pentru cele ale sufletului lor creștinesc. T. D.

Nr. 5836/1941.

Comunicate

Aducem la cunoștință publică:

Aflând Noi că preotul pensionat Mihai Mbuț, domiciliat în comuna Chisindia, jud. Arad, și-a călcat jurământul de credință către Biserica strămoșească, pe temerul căruia a fost hitonit într-un preot, și s'a făcut vinovat de delictul disciplinar prevăzut în art. 3. lit. w. (schismă), cu ziua de azi

I-am caterisit,

lipsindu-l de calitatea preoțească și excluzându-l dintre slujtorii altarului.

Arad, în 18 Decembrie 1941.

† Andrei
Episcop

Nr. 5898/1941.

Consiliul de colaborare dela Prefectura jud. Arad a hotărât a se ținea în Duminicile din timpul iernei conferințe pentru luminarea poporului, începând cu Duminica din 28 Decembrie a. c.

C. Preoți sunt invitați a da tot concursul pentru reușita acestor conferințe.

În afară de conferințe cu subiect: religios-moral și patriotic, P. C. Preoți vor rosti în caz de nevoie și conferințe cu alt subiect, ce li se vor trimite scrise de către Prefectura județului.

Arad, la 22 Decembrie 1941.

† Andrei
Episcop

Traian Cibian
consilier, referent eparhial.

Nr. 5863/1941.

Atragem atențiunea Oficilor noastre protopopești și parohiale, că termenul pentru înaintarea – spre aprobare – a bug-telor tractuale și parohiale pentru anul financiar 1942/43 este dela 1-31 Ianuarie 1942.

Consiliul Eparhial.

Nr. 5865/1941.

Concurs

Se publică concurs pentru ocuparea următoarelor 3 posturi vacante la Centrul Episcopiei ort. române a Aradului:

3 posturi de șef de secție cl. II. dintre cari unul cu atribuții de casier eparhial.

Reflectanții la aceste posturi trebuie să îndeplinească toate condițiile cerute de Statutul funcționarilor publici, aplicabile funcționarilor bisericesti, precum și condițiile legilor și regulamentelor bisericesti în vigoare, și să fie ort. români.

La cererile de concurs se vor anexa următoarele acte:

1. certificat de cetățenie;
2. extras de naștere dela oficiul sării civile și extras de botez;
3. extras din matricula stării civile, dacă reflectantul este căsătorit;
4. extras din matricula stării civile, dacă candidatul are copii;
5. certificat de moralitate, dovedind că n'a fost condamnat pentru infracțiuni împotriva ordinii publice și siguranței Statului și că n'a fost d'stituit, sau pus în indisponibilitate din alt serviciu public;
6. certificat școlar, din care să reiasă că reflectantul are diplomă universitară și este absolvent al unei Academii teologice;
7. certificate de serviciu;
8. act despre situația militară;
9. certificat medical, eliberat de un medic oficial; și
10. declarație de avere a candidatului, a soției și a copiilor săi.

Cererile de concurs se vor înainta Consiliului Eparhial până la 1 Februarie 1942, concurenții având a se supune unui examen, pe baza căruia vor putea fi numiți, conform regulamentului pentru întregirea funcțiilor administrative al Episcopiei.

Data ținerii examenului se va comunica la timp reflectanților.

Arad, la 19 Decembrie 1941.

† Andrei
Episcop

Tr. S. Seculin
consilier referent eparhial

Nr. 5918/1941.

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea parohiilor:

I.

Tisa, protopopiatul Hălmegeului.

Venite:

1. Salarul dela Stat.
 2. Stolele și birul legal.
 3. Lemne de foc din pădurea urbarială, cât primește un număr de casă.
- Parohia este de clasa a doua.

II.

Trăoaș, protopopiatul Radna.

Venite:

1. 24 jug. de pământ și una grădină.
2. Stolele și birul legal.
3. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa a doua.

III.

Corbești, protopopiatul Radna.

Venite:

1. 15 jug. de pământ.
2. Casă parohială
3. Stolele și birul legal.
4. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa a doua.

Cererile de concurs însoțite de actele necesare se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Preoții numiți la vreuna din aceste parohii vor plăti toate impozitele după beneficiul lor preoțesc din al lor.

Arad, la 23 Decembrie 1941.

† Andrei
Episcop

Traian Cibian
consilier referent eparhial.

Parohia Nădab publică concurs cu termen de 8 zile pentru îndeplinirea postului vacant de prim cântăreț bisericesc și conducător de cor.

Venite:

1. Stola obișnuită din parohia primă.
 2. Salarul dela Stat, pe care parohia nu-l garantează.
- Cântărețul ales va achita toate impozitele eventuale după beneficiul său de cantor.

Reflectanții își vor înainta cererea cu actele necesare oficiului parohial din Nădab în termenul concursului publicat.

Nădab, la 14 Decembrie 1941.

Consiliul parohial.

Parohia Mănerău, din protopopiatul Ineu, publică concurs cu termen de 8 zile pentru îndeplinirea postului vacant de cântăreț prim bisericesc și conducător de cor.

Venite:

1. Sesiunea cantorală 8 jug. pământ arabil, provenit prin reforma agrară.
2. Stola legală din parohie.
3. Eventualul salar dela Stat, pe care parohia nu-l garantează.

Cântărețul numit va achita toate impozitele după beneficiul cantoral din al său.

Reflectanții își vor înainta cererea cu actele necesare oficiului parohial din Mănerău în termenul concursului publicat.

Mănerău, la 15 Decembrie 1941.

Consiliul parohial.